

РЕШЕНИЕ

№ 8051

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 11.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4981** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата. Образувано е по жалба на А. К., гражданин на Федерална република Германия, подадена чрез процесуален представител - адв. С. Ф. М., срещу Заповед № 23-4332-002326-1228/14.04.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата, издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи. Жалбата е редовна – отговаря на изискванията за форма, съдържание и приложения, и е процесуално допустима – подадена е в срок, от надлежна страна - адресат на акта.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед в две посоки - допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и конкретно неспазване на изискванията за назначаване на преводач на жалбоподателя, който е чужд гражданин, и липса на обосновка досежно срока на наложената принудителна административна мярка. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Ответникът - младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, след преценка на доказателства по делото и становищата на страните, приема за установено следното от

фактическа страна:

На 14.04.2023 г. в 18:40 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят А. Кадри е управлявал л.а. М. МЛ 280 ЦДИ с рег. № HDNOK805, собственост на Guder K., като пред номер 246 е спрял за проверка от контролните органи. Водачът е отказал да бъде извършена проверка с техническо средство D. T. 5000 с номер А. 0069 за установяване на наркотични вещества или техни аналози. Тази констатация е отразена в съставения от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA, бл. № 201175, с който е констатирано допуснато нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. Издаден е талон за медицински изследване с номер 0176895 от 14.04.2023г. за ВМА. С АУАН е иззето свидетелство за управление на МПС № 12036606.

С издадената от ответника Заповед № 23-4332-002326-1228 на жалбоподателя А. К. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач”, но не повече от 18 месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелствата, описани в съставения АУАН, към който е налице изрично препращане в заповедта.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед видно от приложените по делото доказателства. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са изискванията за писмена форма. В проверяваната заповед са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административното нарушение, за което е съставен АУАН.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователния са възраженията за неосигурен превод при съставяне на АУАН. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Анализът на тази разпоредба води до извод, че преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език. Видно от обжалваната заповед, както и от АУАН, същите са подписани от жалбоподателя. Нито в заповедта, нито в АУАН А. К. е заявил на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее български или че желае да му се назначи преводач. Следователно не може да се приеме с категоричност, че жалбоподателят не е разбрал същността на предявеното му нарушение и наложената от ответника принудителна административна мярка. Следва да се има предвид, че нормите на чл. 21, ал. 2 и чл. 55, ал. 3 НПК по реда на ограниченото препращане от чл. 84 ЗАНН не са приложими в процедурата по съставяне на АУАН, а само в производството по оспорване на издаденото НП. Извън това, нормата на чл. 55, ал. 3 НПК отразява националните мерки по транспониране на Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство. Приложното поле на Директивата обаче не касае конкретния случай, т.к. по см. на чл. 1, §3 от Директивата при налагане на санкции за леки нарушения от орган, различен от съд с компетентност по наказателноправни въпроси и при възможност за обжалване на санкцията пред съд, Директивата се прилага единствено за производството по обжалване пред този съд. Изложеното обосновава извод, че жалбоподателят А. К. е запознат с обвинението в АУАН, поради което не е нарушено правото му на защита. Допълнителен опровергаващ тезата аргумент за нарушено право на защита е обстоятелството, че А. К. е управител и едноличен собственик на „АМО КОМПАНИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], като след служебна справка се установи, че всички документи от досието по вписване на дружеството в Търговския регистър, вкл. дружествения договор от 20.12.2022 г., са изготвени на български език и подписани от г-н К., без данни и отразяване, че е извършен легализиран превод.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 22 ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ съгласно чл. 23 ЗАНН. От тази разпоредба се налага извод, че тези мерки се прилагат само в изрично и точно изброени в закон случаи, налагат се само от точно посочени в правната норма органи на администрацията и се прилагат само онази принудителни мерки, които по вид са точно определени в правна норма и се налагат по начин и ред, предвиден в правната норма.

Съгласно чл. 171, ал. 1, буква "б" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо

средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В процесния случай мярката е наложена за това, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с техническо средство и не е изпълнил предписанието за даване на биологична проба за химико-токсикологично изследване за установяване на наркотични вещества или техни аналози. Отказът е удостоверен с подписа на жалбоподателя в АУАН и талонът за изследване, като жалбоподателят никъде не е отразил възражения на разбираемия за него език в смисъла на възраженията, изложени в жалбата. Според обясненията на жалбоподателя в съдебно заседание, при проверката на 14.04.2023 г. е съдействал на органите и е тестван за употреба на алкохол. Т.е. г-н К. е възприел инструкциите на контролни органи и е съзнавал същността на извършваната проверка за алкохол. От тази гледна точка няма логика в твърдението, че жалбоподателят не е разбрал, че му е било предявено и изследване с техническо средство за установяване на наркотични вещества. Нещо повече, по време на проверката и след това А. К. е придружаван от свидетеля А. Х. Ел Д., който е възприел обстоятелствата по случая и предявеното с АУАН нарушение, поради което е бил в състояние да запознае жалбоподателя с естеството на извършваната му проверка и предстоящото химико-токсикологично изследване .

Неоснователно е възражението, че в проверяваната заповед липсва указание за срока на ПАМ. В случая актът възпроизвежда съдържанието на чл. 171, т. 1 ЗДвП, включително хипотезата на б. "б" от същата разпоредба, като е отразено, че мярката се прилага за не повече от 18 месеца. Следва да се посочи ,че срокът, за който се налага принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е определен в закона и той е до решаване на отговорността на лицето, но за не повече от 18 месеца. Т.е. срокът не може да бъде по-дълъг от 18 месеца, освен ако въпросът за отговорността е разрешен по-рано. Разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока за който е наложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и същият само се възпроизвежда в заповедта, а не се определя такъв от органа.

В обобщение настоящият съд намира проверяваният индивидуален административен акт за законосъобразно издаден. Не са налице сочените в жалбата основания за отмяна, поради което жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. срещу Заповед № 23-4332-002326-1228 от 14.04.2023 г., издадена от младши автоконтролор в 03 група, 02 сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: